

Dét ville Salander ikke have fundet sig i

Af Anne Hermansen

Det er ikke, fordi jeg kunne tænke mig at have haft en barndom, hvor min russiske afhopper af en voldspsykopatisk far tævede min mor sønder og sammen. Det ville jeg faktisk ikke bryde mig om. Jeg går heller ikke og drømmer om at have haft en bæltefikseret opvækst på et psykiatrisk hospital medicineret af en afsporet og korrump overlæge. Og jeg kunne godt nok heller ikke ønske mig en perverteret sagsbehandler og formynder, der voldtog mig i røven i timevis. Det kunne jeg sørne ikke tænke mig. Men nogle gange. Så gad jeg godt at være Lisbeth Salander.

Kick-ass-no-nonsense-Lisbeth Salander.

Og jeg tror, du kender følelsen.

Men hvorfor egentlig?

Hvorfor er Stieg Larssons dybt traumatiserede og på mange måde dysfunktionelle og menneskeligt set primitive romanfigur pludselig et forbillede? Hun er mut det meste af tiden. Og i resten er hun tvær. Hun har ingen venner, og dem, der alligevel ender med at holde af hende, lukker hun aldrig for alvor ind. Hun er *forever* alene. Forældreløse Pippi *all grown up* på den grimme måde.

Så hvorfor?

Ku' det være, fordi regler for almindelig social omgang bare ikke gælder for Salander. Som derfor *aldrig* ville befinde sig nede hos bageren fanget i et sært surrealistisk optrin: „Nej, sikke nogle spøjse små halloween-kager (vægelsindet indre dialog), fem forskellige små marcipan-ansigter: Et græskarhoved, et dødningshoved, et spøgelses-hoved, et hekse-ansigt og et flagermus-fjæs. Dét, vil mine små drenge (det var de engang) synes, er hyggeligt her til halloween, men hvad skal jeg dog vælge, så de ikke kommer op at skændes?“

Vi skal jo ligesom have det hele til at glide. Som art. Globalt set og sådan. Men nogle gange. Bare nogle gange kunne det være befriende at klare det hele med et velplaceret cirkelspark

Hvis du har børn med få år imellem, så ved du, hvad jeg mener – også beskrevet af anerkendt børnepsykolog som: „En dans på tåspidser med sved på overlæben.“ Efter lange og svære overvejelser (græskarhoved mest halloween-agtigt, dødningshoved nok sejere, men for makabert?) ender jeg med at bede om fire spøgelse (til + to venner, også).

Hvortil kvinden bag disken svarer:

„Det kan du ikke“ (bestemt).

„Undskyld?“ (overrasket).

„Du skal tage fire forskellige. Ellers er der jo ikke spøgelse nok til de andre kunder“ (er-det-så-svært-at-forstå-agtigt).

„No comprende...?????“ (måbende).

„Jeg kan ikke sælge dig fire ens kager. Det siger reglerne“ (stram i masken).

„Hvilke regler?“ (stigende puls).

„Forretningens regler“ (røde pletter på hals).

„Jamen, det er jo bare kager. Og mine børn vil gerne have spøgelse...“ (er det skjult kamera?).

„Men sådan er *reglerne!* Du skal købe fire forskellige“ (på så-fat-det-dog-måden).

Hvortil jeg naturligvis drejer om på hælen

med et: „FUUUUUUUUUUUUUUUUCK dine bad business-bureaukratiske-bagerbutik-regler, Big Mama“.

Not.

I det virkelige liv gik jeg besejret hjem med fire forskellige små grimme marcipan-kager. Og ingen ville ha' heksen, og alle ville have dødningshovedet, og spøgelse kom ind på en tredjeplads, og det var fuldstændig ligegyldigt, for samtlige måtte skæres ud i fire stykker og fordeles. Så der ku' blive fred. Og sådan er der så meget. Små og store fortrædeligheder, som man kan bide i sig. Grine af. Hidse sig op over. Trække på skulderen af. Finde sig i. Tude over. Diplomatisk forhandle sig ud af. Vende ryggen til. Snakke sig til rette om. Gi' igen på. Alt efter temperament.

For sådan er reglerne for almindelig opførsel. Vi skal jo ligesom have det hele til at glide. Som art. Globalt set og sådan. Men nogle gange. Bare nogle gange kunne det være befriende at klare det hele med et velplaceret cirkelspark. Og absolut ingen betænking, heller ikke i tilbageblik. Når mængden af *crap*, man må stå model til, er for absurd. Når zen bare ikke rækker. Og vi taler selvfølgelig ikke om bagerjomfruer her, vel. Men om *bullshit* på laveste, mest patetiske niveau. Så er det, at jeg momentvis godt gad at ha' a *license to kick*. Og præsentere mig som: Salander, Lisbeth Salander.

Anne Hermansen, 42 år, journalist, mor til to børn, bor i lejlighed nord for København.

Karin Gråbæk, 40 år, journalist og forfatter, gift, mor til en. Bor i rækkehuse i London.

Maise Njor, 41 år, journalist og forfatter. Hun har tre døtre og en hund og bor i Ordrup.

Bland dig! Fortæl os, hvad du mener på www.altfordamerne.dk/klummen

